

врѣменното правителство се състояше отъ тия лица: Г. Г. *Илия Гарашенинъ*, министра на външнитѣ дѣла, *Стевча Михайловича*, подпрѣдсѣдатель на Народ. Скупщина и градоначалникъ на Бѣлградъ и *Евтимия Угричица*, прѣдсѣдатель на Касаціонний Сждъ и въ сѣщо врѣме членъ на скупщината.

Послѣ, една депутация отъ скупщината поднесе въ Букурещъ на 15 януарий актътъ на *Милоша Обреновичъ* за избирането му Князь на Сърбия. А на 26 януар. Князь Милошъ заедно съ сина си *Михайла Обреновичъ* пристигна въ Бѣлградъ и пое княжеското управление надъ Сърбия.

Нашитѣ заточеници въ Русе бѣха въ вѣсторгъ отъ сичко това сполучливо постигане на ожидаемата имъ цѣль. Тѣ се готвѣха вече за трѣгване за Бѣлградъ. На трѣгването си *Раевичъ* ми каза: „вашето желание ще се испълни вече,“ да ида въ Бѣлградъ и той ще посрѣдствува, да ми се даде стипендия, за да свърша тамъ наукитѣ си,

Азъ останахъ въ Русе до свършването на училищната година и, прѣзъ юлий 1859 г. заминахъ за Бѣлградъ. Тукъ веднага се прѣдставихъ прѣдъ *Раевича*. Той бѣше тогава министръ на външнитѣ работи, и се разпореда да ми се отпустне стипендия отъ 8 талери мѣсечно. Това стана много бързо. Постъпихъ въ юридическия факултетъ и слѣдвахъ три години, до като свършихъ.

III.

Приготовленията за въстание въ България съ Раковски.

На 1860 година бѣше дошелъ въ Бѣлградъ *Сава Раковски*. На скоро той започна да издава политически вѣстникъ „*Дунавский Лебедъ*“. Азъ бѣхъ вече добъръ приятель съ него още отъ *Новий-Садъ*. Той ме покани да живѣя при него, за да му помагамъ въ издаването на „*Дунавский Лебедъ*“. Азъ направихъ това и слѣдвахъ заедно съ *Раковски* по революционното дѣло.